

Nezávislý občasník zo života žiakov ZŠ Svätej Rodiny

Rodinkáčik

Šk. rok: 2011/2012

december 2011

ročník 7./ číslo 1

Rodinkáčik

V skratke...

14. a 16. septembra žiaci II. stupňa absolvovali teoretickú a následne praktickú časť predmetu Ochrana života a zdravia.

20. septembra sa žiaci zúčastnili dopravnej súťaže v rámci Európskeho týždňa mobility, organizovanej CVČ Sečovce a mestom Sečovce.

28. septembra žiaci 1. až 4. ročníka navštívili divadelné predstavenie Pinocchio v Bábkovom divadle svätého Františka v Košiciach.

1. októbra bola Vladykom Milanom Chauturom, aj za účasti našich učiteľov, slávená svätá liturgia v Klokočove.

5. októbra navštívili žiaci 1. stupňa dopravné ihrisko v Trebišove.

12. októbra boli prváci zasvätení preblahoslavenej Panne Márii.

26. októbra Mestské kino premietalo film V perine aj pre našich žiakov.

26. októbra pri príležitosti Mesiaca úcty k starším pripravili žiaci hudobného a literárno – dramatického odboru ZUŠ vystúpenie pre svojich starých rodičov v Mestskej knižnici v Sečovciach.

27. októbra sa učitelia zúčastnili na Metodickom dni škôl a školských zariadení v zriaďovateľskej pôsobnosti Gréckokatolíckej eparchie v Košiciach.

4. novembra sa žiaci 8. ročníka zúčastnili Besedy o diskriminácii v kultúrnom dome v Sečovciach.

16. novembra boli prváci slávnostne prijatí za žiakov našej školy.

24. novembra sa žiaci 4. ročníka zúčastnili vedomostnej súťaže Vesmír a Slniečna sústava, ktorú organizovalo CVČ Sečovce a ROS Trebišov.

24. a 27. novembra mali žiaci 7. ročníka predvianočné zamyslenie v kostole a cerkvi.

30. novembra navštívili žiaci II. stupňa divadelné predstavenie Masťný hrniec v Košiciach.

5. decembra pripravili naši žiaci mikulášske vystúpenie pre predškolákov zo Sečovci a okolitých dedín.

6. decembra mali žiaci duchovnú obnovu aj za účasti Vladyku Milana v cerkvi v Sečovciach.

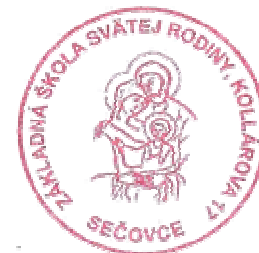
Jazyková úprava: Mgr. Juraj Ostrožovič

Grafická úprava, tlač: Ing. Slávka Bukatová

Časopis Rodinkáčik:

ZŠ Svätej Rodiny, Kollárova 17, 078 01 Sečovce

www.zssrsecovce.edu.sk

Predvianočné zamyslenie

Vôňa ihličia, vanilky, škorice a medu, vyzdobené príbytky, vianočný stromček, darčeky... To všetko nasvedčuje tomu, že sa blížia Vianoce - ten zázračný čas.

Žil kedysi chlapec so zlým charakterom.

Jeho otec mu dal vrecko klinčov a povedal, aby vbil kliniec do plotu ich záhrady zakaždým, keď stratí trpezlivosť alebo bude chcieť niekoho uraziť.

Prvý deň chlapec vbil 37 klinčov.

V nasledujúcich týždňoch sa naučil sebakontrolu a počet klinčov vbíjaných do plotu sa zmenšoval zo dňa na deň.

Nakoniec prišiel na to, že je ľahšie kontrolovať sa, ako vbíjať klince...

Konečne nadišiel deň, keď chlapec už nevbil ani jeden kliniec.

Prišiel k otcovi a povedal mu, že dnes nevbil ani jeden kliniec.

A otec povedal, aby teraz zakaždým, keď nestratí trpezlivosť, vybral z plotu jeden kliniec. Dni sa míňali, až mohol prísť syn k otcovi a povedať, že už z plotu vybral všetky klince.

Šli sa na to spolu pozrieť a otec povedal:

„Synu, dobre si sa zachoval, ale pozri teraz na tie diery...

Ten plot už nikdy nebude taký ako na začiatku.

Keď niekoho urážaš a niečo zlostne hovoríš, nechávaš v ňom také rany ako tu v tom plote.

Môžeš niekomu vraziť nôž do pliec a neskôr ho vybrať, ale vždy tam zostane rana.

Nezáleží na tom, ako často ho budeš prosiť o odpustenie, rana zostane.

Slovné zranenie robí tolko isto škôd ako fyzické zranenie.

Priatelia sú cenným darom, vylúdia úsmev na tvojej tvári a posilňujú ducha.

Sú ochotní vypočuť Ťa, keď to potrebuješ a otvárajú si pred tebou svoje srdce.

Ukáž, ako veľmi ich máš rád.“

*Dávaj ľuďom viac, ako očakávajú a rob to s citom.
Keď hovoríš : „Lúbim Ťa....“, povedz to úprimne.....*

*Keď hovoríš „Je mi ľúto...“, pozeraj sa do očí.
Nevysmievaj sa zo snov iných ľudí, lebo práve Teba môžu zraniť, a sny sú jedným zo spôsobov dobre prežitého života.*

Neposudzuj iných podľa ich chýb.

Hovor pomaly, ale myslí rýchlo.

Ak Ti niekto položí otázku, na ktorú by si radšej neodpovedal, usmej sa a odpovedz: „Prečo to chceš vedieť?“

Nezabudni, že najväčšia láska a najväčšie úspechy prinášajú so sebou najväčšie riziko...

Ak niečo strácaš, nestrácaj novú skúsenosť.

Pamätaj si na 3 zásady:

Šetri seba, šetri iných a buď zodpovedný za svoje činy.

Nedovoľ, aby malý rozdiel, malé nedorozumenie zničilo veľké priateľstvo.

Usmievaj sa, keď dvíhaš telefón.

Ten, kto ti volá, to vycíti v tvojom hlase...

Čítaj medzi riadkami.

Nezabudni, že nezískanie toho, čo chceš, kedy chceš, je niekedy šťastím.

Vianočný čas je dobrou príležitosťou na to, aby sme sa zamysleli a uvedomili si, že to najkrajšie a najcennejšie, čo môžeme ľuďom dať, je v nás samotných. Vedomie, že ich máme radi, že nám na nich záleží, nevyváži ani hora darčiekov, ani stoly plné koláčov.

Jediné, čo sa skutočne počíta a hreje pri srdci je láska. Tak ju rozdávajme plným priehŕstím a svet bude krajší - a nielen na Vianoce ...

*Na Vianoce, keď svet stíchne,
nech Vám Božie dieťa vdýchne,
radosť, pokoj, dobrú vôľu nielen v túto svätú
chvíľu ale každú deň v roku nech Vám stojí
popri boku.*

Náš posledný rok na tejto škole

Každý rok prichádza čas lúčenia na našej škole so žiakmi 9. ročníka a tentoraz vyšiel rad na nás.

Máme pred sebou ešte pár mesiacov, ktoré budú plné skúšania, previerok našich vedomostí a vyvrcholia testovaním deviatakov.

Budú aj plné rozhodnutí, ktorým smerom sa poberieme ďalej.

Napriek všetkým povinnostiam sa aj tak najviac tešíme na vytúžený koncoročný výlet, ktorý nám padne ako balzam na našu dušu.

No bude aj posledný, a preto dúfam, že nám vyjde a hlavne nech ho prežijeme celá trieda ako jeden kolektív.

Keďže onedlho budeme posilať prihlášky na stredné školy, niektorí z nás sa už rozhodli, kam budú ďalej viesť ich cesty.

Betka Vartášová by sa chcela stať uznávanou výtvarníčkou alebo architektkou a ak ju príjmu, bude navštevovať Strednú školu úžitkového výtvarníctva v Košiciach.

Janka Korpesiová chce zase učiť detičky v škôlke a má namierené na SOŠ v Trebišove, odbor učiteľstvo.

Majo Gaľa s Rišom Sikorom nie sú ešte úplne rozhodnutí, no v ich prípade to bude buď Dopravná, alebo Strojnícka škola v Košiciach.

Petra Kurilecová chce byť ako Sestrička z Kramárov a starať sa o nás, prihlášku poslať na zdravotnú školu.

Adrián s Veronikou sa chystajú na CSOŠ sv. Jozafáta do Trebišova.

Samo Pohár, Dávid Micák, Anička Chovancová, Lenka Krivá, Dávid Bašista a Alexandra Prítoková smerujú asi na gymnáziá.

Ako triedu nás doteraz mnohí brali ako poslušných, stále pripravených žiakov, no čím sme starší, učitelia sa na nás čoraz viac sťažujú.

Že vraj je to pubertou, hormónmi... Sme však takí, akí sme.

A chceme zanechať za sebou aspoň nejakú „vizitku“, aby na nás všetci tak rýchlo nezabudli.

Tešíme sa ešte na spoločné výlety, ples a dúfame, že sa nám splní všetko podľa našich predstáv.

S láskou Vaši deviataci ☺ !

Alexandra Prítoková, 9.ročník

Rozhovor:

V sérii rozhovorov v našom Rodinkáčiku pokračujeme. Tentoraz sme sa pýtali našej novej pani učiteľky angličtiny.

Mgr. Lenka Dežerická

1. Predstavte sa nám, kedy ste sa narodili, odkiaľ pochádzate, kde bývate, kde ste chodili na základnú, strednú a vysokú školu?

Narodila som sa 26. júna 1977 v Michalovciach. Navštevovala som I. ZŠ v Michalovciach a Gymnázium Pavla Horova. Vyštudovala som anglický jazyk na Pedagogickej fakulte Univerzity Konštantína Filozofa v Nitre.

2. Čo vás priviedlo na túto školu?

O tejto škole som počula veľa pozitívneho, takže keď prišla ponuka prísť sem učiť, ani na chvíľku som nezaváhala.

3. Ako ste sa cítili, keď ste prišli prvýkrát na našu školu? A ako sa tu cítite teraz?

Samozrejme, že som bola veľmi zvedavá, ale aj nervózna a plná očakávaní. Po troch mesiacoch na tejto škole som sa presvedčila, že moje rozhodnutie pripojiť sa k tomuto spoločenstvu bolo správne. Veľmi sa mi páči, že pedagógovia tejto školy sa snažia viesť žiakov k tomu, aby sa z nich stali nielen múdri a vzdelaní, ale hlavne dobrí ľudia so správnym hodnotovým rebríčkom, že ich vedú v kresťanskom duchu, k láske, rešpektu, ale aj zodpovednosti a samostatnosti.

4. Kde ste pracovali predtým, ako ste prišli na našu školu?

Tri roky som pracovala ako učiteľka anglického jazyka v Nitre a po návrate do Michaloviec som pracovala na logistickom oddelení firmy Yazaki Michalovce.

5. Čo robíte vo voľnom čase? Aké máte záľuby?

Vo voľnom čase sa venujem hlavne rodine, mám takmer 3 ročného syna Tomáša, s ktorým sa často hrávame, spievame, čítame, chodíme do prírody. Som veľkým fanúšikom literatúry, takže kedykoľvek mi to čas dovolí, čítam. Mám rada túry a prechádzky v prírode. Rada tiež varím a pečiem.

6. Aké sú vaše plány do budúcnosti?

Chcela by som sa aj naďalej venovať pedagogickej činnosti, veľmi rada by som vo svojich žiakoch čo najviac prebudila záujem o angličtinu, rada by som sa naučila plynulo rozprávať ešte aspoň jedným jazykom, chcela by som spoznať ešte niektoré krajiny sveta a ešte veľa ďalších vecí, ktoré by zaplnili celé vydanie Rodinkáčika ☺.

7. Ako ste sa zoznámili s pánom riaditeľom?

S manželom som sa zoznámila pred 14 rokmi v Nitre, keďže aj on študoval na tej istej univerzite ako ja.

8. Počuli sme, že ste strávili niekoľko rokov za morom. Povedzte nám o tom niečo viac.

V USA som strávila 3 roky, niekoľko mesiacov v San Antoniu v štáte Texas a neskôr v meste Chappaqua v štáte New York. Študovala som metodológiu a pedagogiku výučby anglického jazyka a popritom som pracovala ako babysitterka. Na toto obdobie veľmi rada spomínam, získala som množstvo cenných skúseností, priateľov a zážitkov, spoznala som krajinu a kultúru odlišnú od tej našej, ale mojím domovom a krajinou, kde by som aj naďalej chcela žiť, ostáva Slovensko.

9. Aké je vaše najobľúbenejšie jedlo, farba, spisovateľ, šport? Akú knihu najradšej čítate? Aký je váš najobľúbenejší film, spevák, herec, ovocie, zelenina, jazyk a ktorú krajinu by ste chceli navštíviť?

Mojím najobľúbenejším jedlom sú ryby na akýkoľvek spôsob, zeleninové šaláty a vianočné medovníčky.

Mojím obľúbeným spisovateľom je Nelson DeMille, každá z jeho kníh je vynikajúca. Rada čítam aj historické knihy, hlavne z obdobia Anglicka 16. storočia, o vláde Tudorcov. Momentálne však najčastejšie čítam rozprávky, riekanky a veršovanky ☺.

K sledovaniu televízie sa často nedostanem, ale rada si pozriem dobrú komédiu, hlavne niektorú zo starých českých. Viem oceniť aj kvalitnú psychologickú alebo historickú drámu. Mojimi obľúbenými hercami sú Leonardo DiCaprio, Johnny Depp a Juliette Binoche.

Nemám obľúbený hudobný štýl, rada si vypočujem takmer všetko, od klasickej hudby, cez ľahký pop až po rockovú hudbu. Mám rada speváčku Dido, Robbieho Williamsa, U2.

Mojím obľúbeným ovocím sú jednoznačne čučoriedky, hoci v našom okolí takmer nerastú, takže sa k nim dostanem len veľmi zriedkavo. Zo zeleniny mám rada špenát, veľmi často ho doma pripravujem.

Angličtina je už od malička mojím obľúbeným jazykom, ale páči sa mi tiež španielčina, v ktorej som ešte len začiatčovníkom, ale verím, že v budúcnosti sa ju naučím čo najlepšie.

Krajinu, ktorú by som chcela navštíviť, je Nový Zéland.

Za rozhovor ďakuje

Laura Olahová, 8.ročník

Ako sme išli do divadla

V jeden septembrový deň sme sa vybrali do Bábkového divadla svätého Františka do Košíc na rozprávku Pinocchio. Do Košíc išiel celý 1. stupeň. My štvrtáci sme sedeli úplne vzadu. Pred nami sedeli tretiaci, druháci a najmladší prváci. Keď sme dorazili do Košíc, išli sme sa pozrieť k fontáne. Tam sme sa najedli a napili. Tak sme šli do divadla, kde nás privítala teta. Vyzliekli sme vetrovky, odložili batohy a išli sme si sadnúť. Rozprávka začala o desiatej hodine.

Zhasli všetky svetlá a rozprávka sa začala. Bol jeden bábkar Gepetto. Jeho veľkým snom bolo vyrezať z dreva bábku, ktorá by rozprávala. Prešla celá noc a Gepetto stále usilovne pracoval. Ráno sa mu konečne jeho sen vyplnil. Bábku, ktorú vyrezal, naozaj rozprávala...

Po rozprávke sme sa obliekli a išli do TESCO. Kúpila som sestre Zuzke doplnky pre bábiky a zlatý lak. Potom sme nastúpili do autobusu a vyrazili sme na cestu domov.

Soňa Bukatová, 4.ročník

Očarujúca jeseň

Čarovné obdobie plné zmien, farieb, dozrievajúcich plodov i koniec bezproblémového, prázdninového života a pomalý, nútený začiatok školského roka. Aj taká je jeseň. Vždy je iná, no zároveň v niečom rovnaká. Práve v jeseni sa ukazuje rozmanitosť našej prírody.

Jeseň prichádza pomaly po horúcich letných dňoch, ktoré sú pre nás už len hrejivou spomienkou. Chlad a tma sa k vkrádajú do našich domovoch ako tichý nepriateľ. S príchodom jesene sa mení celá príroda, mení sa všetko vôkol nás. Rozmanitosť jesenných farieb je nadchýnajúci pohľad. Ulice sú plné opadaného lístia, ktoré pripomína veľkolepý farebný koberec. Pohľad na krdle odlietajúcich lastovičiek nás napomína na teplejšie oblečenie. Jeseň neprináša zmeny len nám, ale aj zvieratá sa pripravujú na zimný spánok. Lahučký vetrík nám rozkolíše konáre, no aj prevetrá naše šarkany. Prvé ranné hmly sú ako mliečne závoje a „príjemný“ mrazík nám „spríjemňuje“ cesty do školy.

V strede tohto obdobia spomíname na svojich zosnulých i všetkých svätých. Ja osobne ako človek s letnou prázdninovou krvou v jeseni len prežívam a zvykám si na zimu. Omrznuté nosy, ukrátený komfort tepla a nechcené váľanie v snehu, to nám prináša neskorá jeseň.

Aj tak je to krásne, čarovné, pestré a inšpiratívne obdobie.

Lenka Krivá, 9. ročník

Pohrebné rituály starých Slovanov

Starí Slovania si ctili dušu zosnulého

Dnes sa pri pohrebných obradoch lúčia pozostalí zo zosnulým priamo v obradnej sieni, hoci ešte na dedinách sa zvyknú zachovávať rôzne zvyky zo starších čias. Ľudia smrť predpovedali podľa rôznych úkazov, ktoré si všimali najmä v čase choroby blízkeho – brechot psa, praskanie skla. Ak bol niekto smrteľne chorý, snažili sa mu umieranie uľahčiť položením na slamu alebo na zem, ktorá mala chorému odovzdať životodarnú silu. Po konštatovaní smrti pozostalí zastavili hodiny v čase smrti, otvorili okno, aby duša mohla vyletieť a zastrelí zrkadlo čiernou látkou, aby sa duša nevidela.

Svetielko pri zosnulom

Hneď po úmrtí zatlačili mŕtvemu oči, lebo ak by sa na niekoho po smrti pozrel, vzal by ho so sebou. Taktiež hodiny sa zastavili na čase smrti, zrkadlo sa zastreló čiernou látkou, aby sa mŕtvy v ňom nevidel, lebo ináč by sa stále vracal medzi živých. Dôležité bolo tiež otvoriť okno, aby duša mohla vyletieť. Slamu z postele, na ktorej ležal nebožtík, spálili. Mŕtveho umyli tkaninou namočenou vo vode alebo víne a obliekli ho do sviatočných šiat. Po tom, ako sa ľudia z dediny dozvedeli o úmrtí v rodine, danú rodinu navštevovali, spomínali na zosnulého, večer sa pri mŕtvom modlili, prípadne spievali náboženské piesne. Pred polnocou sa všetci rozišli a pri mŕtvom nechali horieť svetielko. V minulosti bolo v dome, kde ležal zosnulý, zakázané pracovať, zahasil sa i oheň, preto domáci jedli buď suchú stravu, prípadne im nosili jedlo susedia.

Očista po návrate z cintorína

V deň pohrebu dali mŕtveho do truhly. Truhlu vynášali z domu vždy nohami napred, aby sa mŕtvy nevracal. Keď prechádzali ponad prah, trikrát s ňou o prah udreli na znak rozlúčky. Pohrebný obrad sa kedysi konal na dvore, a to bez ohľadu na počasie. Po jeho skončení sa sprievod pobral na cintorín. Na čele šiel miništrant s krížom, kňaz, kantor, muži, hudba, muži nesúci truhlu, potom príbuzní zomrelého a na koniec ženy. Cestou z cintorína sa nemalo obzerať – ten kto sa najviac obzeral, mal v krátkom

časе umrieť. Po návrate z cintorína si ľudia umyli ruky a očistili obuv, lebo do domácnosti sa nič z cintorína nemalo dostať.

Zvyklosti v rodinách

Kým bola rodina na pohrebe, jedna žena zvyčajne zostala doma a upravila interiér – odkryla zrkadlo, natiahla hodiny, celý dom vysvätila a zakúrila v peci. Po príchode ostatných z cintorína sa v dome zosnulého konal kar. Tento názov pohrebnej hostiny je odvodený z latinského Carmen, označujúceho modlitbu, zaklínanie, zariekanie. Spočiatku bolo pohostenie na kare veľmi jednoduché – pozostávalo z chleba, slaniny, pálenky, neskôr z hydiny – ak zomrel gazda, uvarili kohúta, ak gazdiná, sliepku.

Konanie pohrebných hostín bolo známe aj u starých Slovanov. Vtedy sa odohrávali priamo na hrobe, pričom sa verilo, že duša sa týchto hostín zúčastňuje. Čo sa týka smútočného odevu pozostalých, ten bol v minulosti biely, prípadne sa nosili málo zdobené odevné súčasti, muži sa často obliekali do staršieho odevu. Dĺžka nosenia smútočného odevu závisela od stupňa príbuznosti, niekde i jeden a pol roka.

V 19. storočí sa postupne pod vplyvom mestského prostredia začali nosiť ako smútočné tmavé farby, pričom čierna začala prevládať po 1. svetovej vojne.

Simona Uhrinová, 8.ročník

Sviečka za nenarodené deti

Každoročne oslovuje obyvateľov Fórum života, aby sa zapojili do jeho projektu Sviečka za nenarodené deti. Táto aktivita vyvrcholila 2. novembra, v deň Spomienky na všetkých zosnulých.

Kto si kúpil a 2. novembra aj zapálil a vložil do okna svojho domova sviečku Fóra života, podporil tým život zachraňujúce aktivity tohoto občianskeho združenia. Fórum života totiž len v priebehu tohoto roka prostredníctvom projektov konkrétnej pomoci zachránilo pred smrťou spôsobenou umelým

potratom 30 detí, ktoré by inak zomreli skôr, ako by mohli prirodzene uzrieť svetlo tohto sveta. 30 detí sa mohlo v tomto roku narodiť aj vďaka dobrovoľníkom a ľuďom ochotným bezplatne pomôcť pri organizovaní rozličných aktivít Fóra života. Zdá sa, že verejnosť je oveľa väčšmi naklonená ochrane zvierat ako ochrane ľudského života. Svedčí o tom napríklad aj fakt, že v roku 2010 získalo Fórum života v rámci podielu z 2% z dane 8 006,55 €, Sloboda zvierat pritom získala na svoj účet až takmer 24-krát viac, a to 191 986,61€.

Kto si teda kúpil sviečku za nenarodené deti, pomohol tým nielen šíriť myšlienku, že ľudský život je hodnôstou ochrany už pred narodením, ale podporil aj aktivity občianskeho združenia, ktoré túto myšlienku už 10 rokov aktívne šíri a presadzuje.

Prevzaté z *Katolíckych novín č. 43/2011 a upravené.*

Modlitba Úcte k životu

Bože, darca života, chválime Ťa a zveľbujeme za to, že si nám dal veľký dar života. S veľkou dôverou prosíme o tvoje milosrdenstvo pre všetkých našich drahých zosnulých. Spomíname si aj na tých najbezbrannejších, ktorí zomreli násilnou smrťou ešte skôr, ako sa mohli narodiť.

Teba, najláskavejší Bože, prosíme o svetlo pravdy pre rodičov takto zabitých detí, ale aj pre tých, ktorí sa chystajú svoje počaté dieťa usmrtiť, aby pochopili, že dieťa je tvoj dar, a nie ich vlastníctvo. Prosíme Ťa za lekárov a zdravotníckych pracovníkov, ktorí asistujú pri usmrcovaní počatých detí, aby spoznali hrdzu svojho počinania, nesprenžerovali sa svojmu poslaniu a boli vždy na strane života.

Prosíme Ťa za tých, ktorí v spoločnosti šíria kultúru smrti. Zošli im svetlo pravdy, aby spoznali hodnotu každého ľudského života a mali ho v úcte.

Dobrotivý Bože, prosíme Ťa za nás všetkých, aby sme s tvojou pomocou, každý na svojom mieste a vo svojom povolani, vydávali svedectvo o kráse, vznešenosti a dôstojnosti ľudského života od počatia až po prirodzený kon, a tak prispievali k šíreniu „evanjelia života“.

Panna Mária, Matka Božia a naša Matka, príhováraaj sa za nás u svojho Syna, aby vyslyšal naše prosby, ktoré predkladáme o tejto modlitbe.

Amen

Predstavujeme

NAŠI PRVÁCI

Krivá čiara, rovná čiara.

Čo sa prvák s takou čiarou natrápi a naumára!

Začiatok vždy býva krušný a druhý prst neposlušný.

Akože jeho kolieska, čaptavé kľučky môžu sa potom premeniť
v oblúčky, slučky?

A predsa tie detské rúčky zdolajú raz veľkú vedu: ABECEDU.

Vriedna uč.: Irena Koščová

Naša Cirkevná spojená škola...

...vznikla 1. septembra 2009 spojením dvoch škôl - Základnej školy Svätej Rodiny a Základnej umeleckej školy sv. Cecílie. Zriaďovateľom sa stala Gréckokatolícka eparchia Košice. Pri škole pracuje Školský klub detí.

Už 6 rokov existujeme v prenajatých priestoroch Spojenej školy Sečovce na Kollárovej ulici v Sečovciach a momentálne školu navštevuje spolu 332 žiakov. Disponujeme vlastnou kaplnkou, v ktorej sa jedenkrát týždenne striedavo koná gréckokatolícka a rímskokatolícka bohoslužba, a ktorá slúži duchovným potrebám žiakov, zamestnancov, rodičov i verejnosti.

Brány základnej školy Svätej Rodiny sme prvýkrát otvorili pre žiakov v septembri 2004 v zriaďovateľskej pôsobnosti Viceprovincie Svätých Cyrila a Metoda sestier rádu Svätého Bazila Veľkého na Slovensku. Vtom čase sme boli prvou cirkevnou plnoorganizovanou základnou školou v okrese Trebišov a je tomu stále tak.

Hlavným cieľom našej školy je poskytovanie základného vzdelania, príprava žiakov na ďalšie štúdium, kresťanská výchova realizovaná v súlade so zásadami, ktoré sú obsiahnuté v deklarácii GRAVISSIMUM EDUCATIONIS, výchova a vzdelávanie orientované v katolíckom duchu, v úzkej spolupráci s rodičmi – prvotnými vychovávateľmi detí.

V duchovnej stránke výchovy venujeme pozornosť kresťanským pozdravom a sviatkom obidvoch katolíckych obradov, spoločnej modlitbe učiteľov a žiakov pred a po vyučovaní, budovaniu kresťanských vzťahov. Žiaci sa 2-krát týždenne na hodinách náboženstva stretávajú s kňazmi obidvoch katolíckych obradov.

Počas uplynulých 7 rokov sme spolu so žiakmi pripravili mnohé programy a vystúpenia, k najúspešnejším patria: Deň matiek, Deň počatého dieťaťa, Vianočná akadémia, Mesiac úcty k starším, sv. Mikuláš.

Naši žiaci školu reprezentujú na mnohých vedomostných, speváckych, výtvarných, recitátorských, športových súťažiach, úspechy sme zožali najmä v súťažiach vlastnej literárnej tvorby Ruže mojej duše, Kasardov Zemplín; v Biblickej súťaži a olympiáde; v recitačných súťažiach Slovom o tvojej láske, Hviezdoslavov Kubín, Rozprávkové vretienko; vo výtvarnej súťaži Vesmír s Slnečná sústava; vo vedomostnej súťaži Všetkovedko, v atletickej súťaži Poddargovské hry; žiaci pravidelne úspešne riešia Matematického klokana a Pytagoriádu.

ZUŠ sv. Cecílie existuje už šiesty rok. Účelom tejto školy je poskytovanie primárneho a nižšieho stredného umeleckého vzdelania. Výchovno-vzdelávací proces sa uskutočňuje v slovenskom jazyku a výchova je realizovaná so zásadami, ktoré sú obsiahnuté v deklarácii Gravissimum educationis. Neodlučiteľnou súčasťou výchovy a vzdelávania je prehlbovanie, upevňovanie cyrilo-metodských tradícií a duchovného dedičstva.

Žiaci môžu navštevovať a získať postupne umelecké vzdelanie v odbore hudobnom, výtvarnom a literárno-dramatickom.

Úspechy školy sa dostavili najmä vo výtvarných súťažiach Vesmír očami detí (víťazstvo v celoslovenskom kole), Sväté trojhviezdie Cyril, Gorazd, Metod, Polícia očami detí, Biblia očami detí a mládeže; v hudobných súťažiach Slávik Slovenska, v celoslovenskej súťaži P. Dvorského v speve, Piano

v modernom rytme. Škola každoročne usporiada a organizuje množstvo koncertov, vystúpení, výstav...

Ked' jeseň prenechá žezlo sestře zime

V prírode má všetko svoj čas. Neklamným signálom, že už je zimné obdobie, je pohľad na krdle štebotavých lastovičiek, ktoré sa zhromažďujú pred odletom do slnečných a teplých krajín. Po teplej a vyčerpávajúcej jesene sa postupne začína ochladzovať. Jeseň sa rozhodla, že prenechá svoje žezlo zime.

Rána a noci oproti jesennému obdobiu citel'ne ochladli. Mrázik, sluha ľadovej kráľovnej, kreslí všade svojim netradičným atramentom. Vločky sa chvíľami víria vo vetre vo veselom tanci a chvíľami pomaly a jemne klesajú čoraz nižšie a nižšie.

Štipľavý mráz farbí nosy a líca ľudí načerveno a okná budov zdobí najrozmanitejšími a najoriginálnejšími vzormi. Chodníky sa obliekajú do svadobných šiat a ich neúhladné mláky sa menia na trblietavé zrkadlá. Kabáty ľudí zasypávajú vločky padajúceho snehu. Chladné ovzdušie je nehostinné aj pre lesné tvory, ktoré sa ukladajú na zimný spánok. Príroda zaspáva pod bielou perinou snehu.

Na lúkach a dvoroch sa objavujú typickí strážcovia zimy – snehuliaci. Dívajú sa na svet cez uhlíkové oči, čerstvý vzduch zimy dýchajú cez nos z mrkvy a ich biely kabát dotvárajú čierne gombíky. Vyčarujú úsmev na tváričkách detí i dospelých.

Atmosféru zimy dotvárajú tóny vianočných kolied, ktoré neodmysliteľne patria k Vianociam. Nočné ulice rozžaruje farebný jas vianočných stromčekov z okien domov. Túto náheru ešte umocňuje odraz farebných svetielok v drobných kryštálikoch snehu.

Ľudia sa na seba usmievajú viac ako v iných obdobiach roku. Sú k sebe zrazu láskavejší, tolerantnejší, milší i ohľaduplnejší. Mestá sú naplnené láskou a porozumením. Svet sa zdá byť veselší. Len zima ako sa začala, tak sa aj skončí. Všetko má svoj začiatok aj koniec. Po zime nasleduje jar, ktorej zima odovzdá svoje žezlo.

Mário Gaľa, 9. ročník

Svätý Mikuláš ako ho nepoznáme

Svätý Mikuláš patrí medzi najpopulárnejších svätých Kristovej cirkvi. Azda nie je taký človek, ktorý by nevedel, kto je sv. Mikuláš. Tradíciu obdarovávania darčekom poznajú starí i mladí. Prečo táto tradícia vznikla na Mikuláša?

Svätý Mikuláš sa narodil v roku 272 v Patave na južnom pobreží Malej Ázie, v dnešnom Turecku. Jeho rodičia mali šľachtický pôvod. Boli to veľmi bohatí a nábožní kresťania. Mikuláš bol už v mladosti povestný svojou zbožnosťou a dobročinnosťou. Po smrti svojich rodičov všetok ich majetok rozdal hladujúcim a nezaodetým. Široko ďaleko sa hovorilo o jeho dobročinnosti a o zázrakoch, ktoré Boh na jeho príhovor urobil. V jeho meste žil istý schudobnený šľachtic. Tento sa rozhodol, aby si jeho tri dcéry na veno zarábali nemravným životom. Mikuláš ich zachránil od nemravného života, tak že v noci tajne prišiel k oknu šľachtica a hodil dnu mešec peňazí. Toto zopakoval tri večery za sebou - pre každú dcéru. Šľachtic bol veľmi prekvapený a videl v tom pomoc od Boha a začal pátrať po darcovi. Zistil, že to bol Mikuláš. Padol mu k nohám, ďakoval mu a veľmi ľutoval svoj zlý úmysel. Čoskoro o tom vedelo celé mesto. Od tejto príhody sa odvodzuje ľudový zvyk, že v noci pred sviatkom sv. Mikuláša sa dávajú darčeky, aby si mysleli, že sú od Mikuláša.

Sv. Mikuláš, aby sa vyhol chvále, odišiel do pustatiny v Palestíne. Tam pocítil vnuknutie, ktorým ho Boh volal späť do vlasti. Zastavil sa v meste Myre, v ktorom bol práve snem biskupov. Radili sa, koho majú vysvätiť za biskupa pre Myru, kde zomrel arcibiskup. Najstarší biskup dostal vnuknutie, aby za biskupa vysvätili toho, kto na nasledujúci deň ráno prvý vkročí do kostola. Bol to Mikuláš pustovník. Biskup mu oznámil Božiu vôľu a Mikuláš sa jej podrobil. Zomrel v roku 350 ako 58 ročný. Jeho sväté telo pochovali v Myre, odkiaľ ho v roku 1087 previezli do talianskeho prístavného mesta Bari, kde je uložený v kostole, ktorý bol postavený na česť tohto veľkého svätca. Svätý Mikuláš sa svojou dobročinnosťou zapísal viac do ľudských srdiec ako do kníh. Jeho úcta sa rozšírila po celom svete.

Patricia Kundrátová, 8.ročník

Deň ako každý, ale predsa iný...

...sme zažili 6. decembra, teda na Mikuláša. Namiesto do školy naše kroky smerovali do sečovskej cerkvi, kde sme spolu s Vladykom Milanom Chauturom, duchovným správcom o. Štefanom a o. dekanom Miroslavom slávili svätú liturgiu. Po svätej liturgii vystúpili žiaci literárno-dramatického odboru a žiaci 7. ročníka so svojimi scénkami O anjelikovi Striebrovláskovi, Ktože k nám dnes príde? a Advent. Po krátkom programe nasledovala beseda s Vladykom Milanom o jeho detstve, jeho cestách po svete i terajšom živote v úlohe biskupa. Kto chcel mohol Vladykovi položiť otázku.

Beseda bola ukončená tým, že nás Vladyka obdaril balíčkami tak, ako obdaroval sám Mikuláš tri chudobné sestry.

Soňa Bukatová, 4. ročník

Vianočné zvyky a tradície v krajinách EÚ

Bulharsko

Na Vianoce nesmie chýbať v izbe bulharskej rodine stromček a slama, ktorá má pripomínať chudobu chlieva, kde prišiel na svet malý Ježiško. Zaujímavosťou je, že darčeky tu rozdáva dedo Koleda a tradičným vianočným jedlom je bravčové mäso, šošovica, fazuľa, ryža a kapusta.

Česká republika

U susedných Čechov sú podobne ako u nás Vianoce sviatkami rodiny, keď sa pod jednou strechou stretne celá rodina. Ľudia sa od rána postia, aby večer uvideli "zlaté prasiatko" v podobe šošovicovej, zemiakovej alebo rybacej polievky, mäsového pokrmu alebo ryby a iných dobrôt, ako sú vianočky, "kuba" z krúpov a cesnaku. Cez deň sa zdobí stromček, aby pod

neho mohol večer Ježiško priniesť darčeky a pri stromčeku všetci spievajú koledy.

Fínsko

Fíni sú presvedčení, že ich krajina je pravlast'ou Santa Klausa, ktorý od nich roznáša darčeky po celom svete. Vianoce sú pre nich aj veľkou slávnosťou vianočného stromčeka gigantických rozmerov, okolo ktorého sa hrajú deti, tancujú a spoločne radujú z darčkov.

Poľsko

Poľské Vianoce sa odlišujú od tých našich jednou tradíciou - na štedrovečernom stole je o jeden príbor navyše pre náhodného návštevníka alebo hladného pútnika. Keď sa potom na oblohe objaví prvá hviezda, sadajú si k stolu. Pán domu rozdáva oblátky a podáva sa dvanásť chodov symbolizujúcich 12 mesiacov v roku. Hlavný chod - rybu vystriedal pečený moriak a rybaciú polievku nahradil boršč z červenej repy alebo kapustnice s hrbmi. Tradičným vianočným pokrmom sú tiež makové pupáky.

Rakúsko

Tradíciou Rakúšanov sú ručne vyrábané ozdoby na stromček, výroba jasličiek a betlehemov, svietnikov a vencov. Taktiež svorne očakávajú príchod sv. Mikuláša, ktorí deťom rozdáva predovšetkým sladkosti a ovocie. Podľa ľudovej povere režu na sviatok svätej Barbory čerešňové konáriky a dávajú ich za okná. Komu "barborka" vykvitne na Štedrý deň, ten bude mať po celý nadchádzajúci rok šťastia hojnosti. Keď v Štedrý večer zazvoní zvonček, je čas ísť k stromčeku a rozdávať darčeky, ktoré otvára hlava rodiny. Tradičným pokrmom sú ryby, bravčové rezne, ale i zajac a sladká kukuričná kaša s hrozienkami a jablkami poliata čerešňovým likérom.

Maďarsko

Maďarské Vianoce sa od tých našich slovenských odlišujú iba jednou výnimkou - vianočné darčeky si rozdávať už pred štedrou večerou.

Rastislav Širotník, 8.ročník

Vianoce v USA

Na vianočné sviatky sa Američania začínajú pripravovať už po Halloweene, mnohí z nich si stromček zakúpia už na jar v kvetináči a pred Vianocami ho sadia na záhrade. Vianočný stromček zobia už niekoľko týždňov vopred. V Amerike v noci svietia ako v elektrárni. Každý sa tam preteká o to, kto má viac žiaroviek na dome.

Začiatkom Štedrého dňa je povinnosť ísť ráno do kostola, z neho naspäť domov po darčeky s jednou polovicou rodiny. V Amerike sa darčeky otvárajú už na popoludnie. K večeru ďalšie otváranie darčkov s druhou polovicou rodiny. Niektorí majú štedrú večeru a niektorí nemajú vôbec. Na štedrú večeru sa konzumuje veľký pečený moriak. Symbolom amerických Vianoc je dobrý vypasený Santa Claus v červenom oblečení a s krásnou bielou dlhou bradou. Santa Claus necháva darčeky pod stromčekom alebo ich dáva do štrikovaných ponožiek zavesených nad krbom. Každé dieťa pred neho večer pripraví pohár mlieka, sušienky a mrkvu pre rýchlych sobov.

Rozdiel medzi americkými a slovenskými Vianocami je veľký. Ťažko ich porovnávať. V Amerike na Vianoce nemajú sneh (iba na severe), ale okolo 20 až 25 stupňov, jediné čo mi pripomína Slovensko, sú vysvietené domy, atmosféra a návštevy príbuzných. Slovenské Vianoce by som za americké nikdy nevymenila.

Jana Korpesiová, 9.ročník

Vianoce

Bol august a ja som sa pýtala mamky: „Mami, kedy budú Vianoce? Tak sa na ne teším! Budeme mať spolu kopu darčiekov, budeme mať super jedlo a budú oblátky s medom. Jáj, dala by som si!“ „ Ani sa nenazdáš a už tu budú“, odvetila mamka.

Čakám, čakám. Prešli dva týždne, jeden mesiac, dva mesiace. Ako to ubehlo. Už bol aj november a 6. decembra je svätého Mikuláša. A od svätého Mikuláša je do Vianoc len krôčik. Na tento deň sa tiež teším, pretože svätý Mikuláš nosí sladkosti. Keby bolo Mikuláša každý deň, tak by som bola taká tučná, že by si o mne mysleli, že každú chvíľu prasknem. Tak radšej nech bude len raz v roku. Na Vianoce sa teším preto, lebo budeme spolu celá rodina, napečieme si perníky a iné dobroty. Pod vianočný stromček by som si priala veľa vecí, ale poteší má každý darček. Niektorí je na Vianoce sám a nemá ani to, čo my. Tak buďme radi, že sme spolu a že si navzájom pomáhame. O tom sú Vianoce. Malý Ježiško prišiel na svet, aby priniesol ľuďom radosť a lásku. Všade je príjemná atmosféra, každý sa teší a z okien svietia vianočné ozdôbky a stromčeky.

Ešte kúsok a budú tu Vianoce. Tak čakám a dúfam, že tu budú tak rýchlo, ako prišiel dnešný deň.

Sidónia Balkovičová, 5. ročník

Už teraz sa tešíme na Vianoce

Predstavujem si krásne zasnežené ráno. Záhrada nádherne obsypaná snehom. Každý sa veľmi teší na večer. Najprv sa postaví vianočný stromček, na výzdobe ktorého sa podieľa celá rodina. Všetci ho zdobia, najprv sa dávajú sviečky, potom vianočné gule a nakoniec zvyšné ozdoby. Zdobia sa aj perníky. Od rána sa pripravuje jedlo na štedrú večeru. Kapustnica rozvoniava až vonku. Podľa

mňa každý v ten deň rád pomáha so všetkým a nikto sa v ten deň nenudí. Čím bližšie je večer, tým sa viac tešíme. Keď je všetko hotové, každý sa pooblieka do pekných šiat a zasadne za stôl. Hneď, ako odbije piata hodina, začína sa všetko modlitbou. Po nej môže začať konzumácia vianočného jedla. U nás je to tak, že po večeri sa presúvame do svojich izieb a čakáme, kedy zazvoní zvonček a ocko ohlásí, že prišiel Ježiško, a priniesol nám darčeky. Všetci pribehneme a pustíme sa do rozbaľovania, zaspievame si koledu a všetko ukončujeme modlitbou. Je to d'akovná modlitba za všetko, čo pre nás Boh robí i za ten najväčší dar od Ježiška – že sme celá rodina doma.

Damián Korpesio, 5. ročník

Dar, na ktorý všetci čakáme

Čím mi voňajú Vianoce? Dvere sa ticho privreli. Na Štedrý deň ráno chodia mamka s ockom po chodbe ako myšky. Nechcú zobudiť svojich sedem ratolestí. Vo štvrtú adventnú nedeľu už horia všetky sviece a vedel som, že Štedrý deň klope na dvere. „Nech si pospia, veď ich čaká najkrajší deň v roku“. A je to tu, okolo deviatej hodiny ráno dom zrazu ožije. Z detskej izby počuť nadšené výkriky: „Mami, oci, poďte sem! To už máme Vianoce? My máme stromček! Pozrite aký je krásny!“ Visí dolu zo stropu na väčšom háčiku a je vyzdobený jabĺčkami, orechmi a medovníčkami. Celá izba nám vonia.

Pár dni pred Vianocami robíme doma najvoňavejšiu adventnú prácu v kuchyni - medovníčky. To je stále lákavá ponuka, a tak sa bežím rýchlo prezliecť a napísať si úlohy. Mamka pripraví plechy a rozval'ká bochníček cesta. Z formičiek na vykrajovanie vyberám: hviezdičky, zvončeky, anjeliky, snehuliaky i kolieska. Potom pri pečení cítime medovníkovú vôňu. Na druhý deň nám mamka dáva do igelitových vrecúšok s malým otvorom na spodku bielu polevu a my na medovníčky kreslíme, čo chceme. No my deti sme večne hladní, hneď polovičku zjeme.

Medzi predvianočnou prácou po splnení denných úloh si s bratom ideme oddýchnuť k zamrznutému rybníku. Tam si svoju energiu dokážeme

vybiť naplno, s kamarátmi sa korčuľujeme, hráme hokej i naháňačky na ľade. Domov prídeme zdravo unavení. Predvečerom padne vhod i pekný film, pri ktorom si vyložím nohy, relaxujem a vychutnávam si adventné sebazaprenie s nepozieraním televízie.

No keď príde ten vytúžený večer, všetko by malo byť hotové, kým nezasvieti prvá hviezda. Keď začnú zvonit' zvony, všetci si spolu sadneme k štedrovečernému stolu. Babka nám pripraví výbornú kapustnicu s bobalkami. S chuťou sa najeme a čakáme na zvonček, ktorý nám oznámi, že pod stromčekom nás už čakajú darčeky, ktoré bežíme netrpezlivo rozbaľovať. Potom sa hráme, vymieňame si darčeky a tešíme sa z nejedného prekvapenia.

O pol noci sa z kostola nesie spev, pod nohami vrdží sneh a my kráčame na polnočnú omšu. Aj my sa potrebujeme stíšiť, aby sme si uvedomili, že ten najväčší dar, ktorý sme počas Vianoc mohli dostať, je uložený v betlehenských jasličkách...

Ján Macko, 5. ročník

Keď krajinu prikryje studená biela perina

Zima je podľa mňa to najkrajšie ročné obdobie. Vtedy je svet pokrytý veľkou bielou perinou a všetko vyzerá, akoby sme boli v krásnom ľadovom kráľovstve, kde sa všetko trblieta ako v čarovnom zrkadle.

Zima sa začína, keď drobučké vločky tancujú v povetrí, jemne cinkajú do okien a ľudia sa tešia. To oblaky vločkám okná otvorili a ony sa teraz môžu znášať dolu ako snežné víly. Povetrím duje mrazivý vietor. Vonku počuť radostný krik detí, to Perinbaba práši svoje periny. Všetko sa trblieta. Zurčiaci potôčik už nepočuť, pretože ho ľadová kráľovná začarovala na striebristé zrkadlo, do ktorého sa každý večer pozerá veselá tvár okúzľujúceho mesiacika. Konáre stromov tíško praskajú od mrazu. Mráz maľuje na okná čarovné obrazy. Tetuška Zima každoročne prináša ľuďom do ich domovov radosť. Do rytmu jej vyhráva meluzína, akoby bol nejaký hudobný koncert. Aj vetrík sa pridá a už sa premáva po svahoch, lúkach, lesoch... a vyhráva tými najlahodnejšími tónmi. Stačí sa len pozastaviť a vychutnať si tú krásnu pesničku. Človek sa hneď cíti lepšie. V tuhej zime visia zo striech striebristé cencúle. Visia vedľa seba ako nastúpení vojaci, ale predsa je každý iný. Jeden kratší, druhý dlhší, jeden chudý, druhý tučný, iný zas hladký alebo hrboľatý. Spolu však vytvárajú jednotu a pôsobia ako tie najkrajšie ozdoby k Vianociam. Každý stromček potom vyzerá ako vyzdobená perníková chalúpka.

Prechádzka v zimnej prírode je liekom pre telo, ale aj pre dušu. Pri tej pravej zime, keď sneh siaha až po kolená a pri prechádzke vŕzga pod nohami, nás zima nenechá dlho vonku. Líca nám vyštípe mráz a prsty nám krehnú od zimy. Preto sa človek radšej zime poteší spoza svojho okna a pri šálke teplého čaju.

Slávka Kutná, 8. ročník

Zo života Matky Terezy

Narodila sa 26. augusta 1910. V náboženskej výchove zohrali významnú úlohu nielen rodičia, štátne gymnázium, či Mariánska kongregácia, ale aj juhoslovanskí jezuiti, hlavne Franjo Jambreković, ktorý jej čítal listy misionárov z Indie už ako dvanásťročnej. Ako osemnásťročná premýšľala o svojej budúcnosti.

Túžila po misiách, ale nechcela byť rehoľníčkou. Keď premýšľala ako by sa dostala do Indie, jediné východisko bolo vstúpiť do rehole.

29. novembra 1928 odišla do kláštora Loreto v Rathfarnham, Dublin; odtiaľ do Indie, kde začala svoj noviciát. Tam Agnes dostala rehoľný habit, a dala si meno Tereza z úcty ku sv. Terézii od Dieťaťa Ježiša. 24. mája 1931 zložila prvé sľuby a 24. mája 1937 zložila večné sľuby v Dárdžilingu za prítomnosti arcibiskupa Ferdinanda Periera.

Keď Matka Tereza oslavovala 36 rokov, v Kalkate sa politická situácia zostrila a po menších vzburách medzi hinduistami a moslimami vypukla 16. augusta 1946 posledná, najkrvavejšia z nich. Po krviprelievaní a mučení najchudobnejších Matka Tereza začala uvažovať o svojom živote a jej pravej cesty. 10. septembra odišla do Darjeelingu na duchovné cvičenia, aby si ujasnila svoje povolanie. Pri odchode sa na stanici v Kalkate ocitla medzi chudobnými a jeden z nich kričal, že je smädný a hladný. Jeho slová jej počas duchovných cvičení rezonovali v ušiach. Keď sa vrátila do Kalkaty bola rozhodnutá o zmeniť svoj život.

V januári 1948 požiadala svoju predstavenú o dovoľenie žiť mimo kláštora a pracovať v kalkatských chudobných štvrtiach; 18. augusta 1948 odišla z rehole Loretániek a obliekla si biele sári s belasým okrajom a krížom na ramene. Odišla na tri mesiace do Patny k lekárskeým misionárkam na ošetrovateľský kurz. V decembri sa vrátila do Kalkaty a bývala u malých chudobných sestier. 7. októbra 1950 bola schválená nová Kongregácia misionárok lásky so sídlom v Kalkate. Pridala si k rehoľným sľubom (chudoba, čistota, poslušnosť) ešte štvrtý sľub: poskytovať horlivú a dobrovoľnú službu tým najúbohejším. 1. februára 1965 sa sestry stali rehoľnou spoločnosťou s pápežskými právami.

Zomrela 5. septembra 1997 vo veku 87 rokov. Jej telo ležalo v chráme sv. Tomáša celý týždeň pod sklom, zahalené štátnou indickou vlajkou.

Viktória Eliašová, 8.ročník

Otázky a odpovede

Spoločenská etiketa platí aj v kostole

Platia pravidlá etikety už pri vstupe do kostola?

Človek, ktorý vchádza do kostola a chce sa zúčastniť na slávení svätej omše, by mal byť čisto, vkusne a aj trochu sviatočne oblečený. Dámy by sa mali vyhnúť mikrosukniam a hlbokým výstrihom, páni krátkym nohaviciam. To, čo si dnes najmä v lete ľudia obliekajú do kostola, je vhodné skôr na kúpalisko.

Keď zbadám v kostole známeho, ako ho môžem pozdraviť? Je vôbec pozdrav v kostole prípustný?

Známeho, ktorý je od nás ďaleko, stačí skontaktovať očami, pousmiať sa, kývnuť hlavou. Keď sa s ním chcete rozprávať, môžete ho počkať po svätej omši a vonku si pohovoriť. V kostole nie. Kostol nie je kaviareň.

Sú vhodné do kostola ako obuv takzvané žabky?

Žabky ako obuv do kostola nepatria, nemôžeme si ich obuť do chrámu ani ako letnú obuv.

Je prípustné vyzliekanie sák, kabátov, svetrov v kostole, ak je nám teplo?

Vždy treba vychádzať z toho, aby sa človek v chráme dobre cítil. Takže áno.

Môžem mať v kostole počas svätej omše slnečné okuliare na očiach alebo na hlave ako čelenku?

Nie, ani na očiach, ani na vrchu hlavy ako čelenku. Slnečné okuliare do miestnosti nepatria. Treba ich mať v puzdre. Tvrdenie, že okuliare na vrchu hlavy sú ozdoba a módný doplnok, z pohľadu spoločenskej etikety neobstojí. No keď je človek chorý, môže mať slnečné okuliare aj v miestnosti.

Kedy a či vôbec môžu mať muži a chlapci pokrývku hlavy aj v kostole?

Pokrývka hlavy nie je v miestnosti žiadúca. Ak je však človek chorý alebo ide o malé dieťa a rodič sa bojí, aby neochorelo, môže mať pokrývku hlavy.

Môžem si namiesto pokľaknutia v kostole čupnúť?

Z priestorových dôvodov si ľudia čupnú, ak nie je na pokľaknutie miesto – radšej však treba zostať stáť.

Môžem v kostole sedieť s nohou prehodenou cez nohu?

Človek by mal sedieť, ako mu je pohodlne, a súčasne slušne. Z hľadiska neverbálnej komunikácie noha prehodená cez nohu pôsobí vyzývavo.

Môžem mať v kostole na rukách rukavice, ak mi je napríklad zima?

Prečo nie. No nie pri znaku pokoja a bratskej lásky. Ved' podanie rúk je prejavom, že sa navzájom nehneváme a že Boh môže prísť k nám. A takýto signál sa má vyslať otvorenou a nezaodetou rukou.

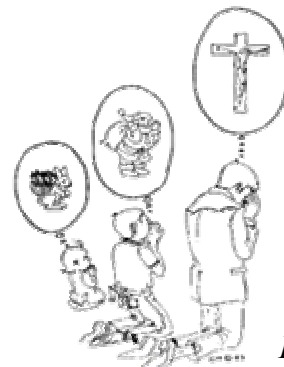
Existuje „predpis“ na správne sedenie v laviciach a celkovo správanie v kostole?

Sedieť treba spoločensky vhodne a uvoľnene, nie upäto. Nohy by mali byť pod kľáčadlom. Čo sa týka sedenia v kostole, či vystreto, alebo so zvesenými plecami, na to neexistujú nijaké pravidlá. Každý môže sedieť tak, ako je mu vhodné a ako sa cíti pohodlne, pokiaľ si nevyloží nohy na lavicu.

Napriek tomu, že elementárna slušnosť káže vypnúť si pred vstupom do kostola mobil, často sa stáva, že počas svätej omše niekomu telefón zazvoní, ba dokonca niekto v kostole telefonuje...

Môže sa prihodiť, s tým treba počítať, sme jednoducho ľudia, sme omylní. No prijať hovor alebo esemeskovať v kostole je neslušné.

Katolícke noviny 2011

Ďakujem ti Pane

*Za všetky požehnania, ktoré si mi dal v tomto roku.
Za dni slnečné i zamračené.*

*Za pokojné popoludnia i za dlhé tmavé noci.
Ďakujem ti za zdravie i choroby, za trápenie a
radosti, ktoré som mal v tomto roku.*

*Ďakujem ti za všetky veci, ktoré si mi požičal a potom
vzal späť.*

*Ďakujem ti za priateľský úsmev a pomocnú ruku.
Za lásku, ktorú som prijal i za všetky nádherné veci.*

Za kvety a hviezdy, za deti a láskyplné duše.

*Vďaka ti za samotu, za prácu, za ťažkosti a problémy, za neistoty a slzy,
pretože toto všetko ma priviedlo bližšie k tebe.*

*Ďakujem, že si zachoval môj život, že si sa postaral o moje prístrešie,
pokrm a všetky moje potreby.*

Čo ma očakáva v tomto novom roku?

To, čo chceš vždy ty, Pane.

*Len ťa prosím, daj mi záruku viery, aby som ťa videl vo všetkom, čo mi
príde do cesty, nádej a odvalu, aby som sa nepoddal, a lásku... viac lásky
každý deň pre teba a pre ľudí okolo mňa.*

Daj mi trpezlivosť, pokoru, oddanosť a dávajúce srdce.

Pane, daj mi, čo je pre mňa dobré a to, o čo neviem prosiť.

*Daj mi oddané srdce a ucho, ktoré počuje, bdelého ducha a aktívne ruky,
aby som sa oddal tvojim prianiam a svoj život podriadil tvojej dokonalej
vôli.*

Požehnaj všetkých mojich drahých a vnes do ľudských srdc pokoj.

Amen